

Sy-li spěwał,
Pilnje džěłał,
Strowja će
Swójbny statok,
A twój swjatok
Zradny je.

Za staw spróeny
Napoj móeny
Lubosć ma;
Bóh pak swěrnny
Přez spař měrnny
Čerstwosć da.

Njeh ty spěwaš,
Swěrnje džěłaš
Wšědne dny;
Džěń pak swjaty,
Duši daty,
Wotpočń ty.

Z njebjes mana
Njeh čí khmana
Žiwnosć je;
Žiwa woda,
Kiž Bóh pōda,
Wokřew će!

F.

Sěrbske njedželske žopjena.

Wudawa šo kōždu šobotu w Šmolerjez knihiciziczejerńi w Budyschinje a je tam ša šchwórtlětnu pšchedplatu 40 up. dostacž.

15. njedžela po šwjatej Trojizy.

Mat. 19, 16.—24.

„Šhto dyrby ja dobre činicz, šo bych ja wěčne žiwjenje mēł?“ to je dženska hišćeje najwážnišće praschenje. Wotmolwjenje je: Šokuta a wěra. Najwážny šebi jich myšli, šo maja wobej. Ale šhibuje šo našcha wutroba woprawdže pšchezo w pōšnacžu šwojich hrěchow? Še šebi pšchezo wědomna, šhto „wěricž“ rěka? Duž tež dženska praschenje mlodženza: „šhto ja hišćeje potrjebam?“ Wotmolwjenje ša wščitkich je to šamo:

Jene je nusne!

1. Šhto je to jene?
2. Kak dozpijemy to jene?

„Dobry wučerjo, šhto dyrby ja dobre činicz, šo bych ja wěčne žiwjenje mēł?“ tak prascha šo bohaty, wofebny mlodženz. Talc narěčž šo Jesušeje njespōdoba, pšchetož wōń čuje, šo jemu njeplacži jako jenicžkonarodženemu Ššynej Božemu, bjes hrěcha, ale jenož jako widžōm-nemu mištrej; ale „dobry“ je jenož jedny a šo wōń tole mjeno šašluži, budže mlodženz halle pōšnacž, hdyž budže jeho wučōmnik. Ale mlodženz tola špōdōbanje pšched Jesušowymaj wōczōmaj namała, dokelž ša wšchšchim šteji, hacž šchtož jemu bohastwo, powōlanje, šprawnošćž pōšticžēja. Š wopředka mōže tōń Knjes wěšo na praschenje: „Šhto dyrby ja činicz?“ jenož jene wotmolwjenje dacž, kiž na „činicz“ wotmolwi: „Džerž kasuje!“ Ale jako tōń jemu wotmolwi: „To wščitko šym ja džeržal

wot šwojeje mlodōšće, šhto ja hišćeje potrjebam?“ je ša Jesuša wōkomik pšchischoł, na to jene, šchtož je nusne, pōšacž, pšchetož wōń šesnaje wutrobu, kotraž čuje: „Šiches džerženje pišmika šakonja ja hišćeje prawy njebudu.“

A to jene je našch Šbōžnik šam. Wōń mōže žedženje mlodženzōweje wutroby štajicž, hdyž jeho š Wōtzej w njebjesch wjedže, kiž pšches šwojeho jenicžkonarodženoho Ššyna wšchitko po šbožu žedžōweje wutroby šebi pōšpčž da, šo bych š jeho hnadneje ruki dostali, šchtož še šwojim njedōšpōlnym činjenjom ženje njedōzpēja. Duž: „Chžesch-li byčž dokōnjany, dži a pšchedaj, šchtož šamožesch, a rošdaj to šamo šhudym ludžom, dha budžesch ty mēčž šchaz w njebjesch; a pšchindž a pōj ša mnu!“ To je jenicžki pucž šbōžny byčž: ša Jesušom hičž.

Kōžda šprawna wutroba, kiž po šbōžnošćži žada, to praschenje w šebi nješe: „Šhto mam činicz, šo šbōžny budu?“ A jej šo to šamo wotmolwjenje doštanje. Najprjedy: Džerž kasuje! Džeržimy my je? Ššnano w najlěpšchim padže mōžesch tež ty prajicž: „Ja nješšym morik, ja nješšym mandželstwo šamał.“ A hdyž mōžesch tež to wšchitko prajicž, w twojej wutrobje je tola hlōš, kiž wōla: mi je hišćeje nēšchto trjeba. Šhto hišćeje potrjebasch? Šhudži praja: „Jeno šo bych pjenješy a kublo mēł, chžyl pōbožny a hōdny byčž.“ Mlōdženz mēšesche to wšchitko. A tola jemu nēšchto pōbrachōwasche: mēr š Bohom. Tōń jemu ani bohastwo, ani dobre pōcziniki, ani nahladnošćž škicžicž njemōžachu. A tak budže pšchezo, kaž dolho na šemi wutroby šlapaja. To žedženje

móže jenož jedyn stajicź, kiž t swojim wuczomnikam praji: Měr wam woštaju, swój měr wam dawam. Jene je nusne, so w našej khudobje t prawemu źorlu bohatswa džemy a t njeho czerpamy, sčtož je nam trjeba.

2. Rať dozpečjemy to jene? Pšches skutk wopora. Jesuř je mlodźenzej prajił (sčt. 21): Čzechodla řebi wón runje to žada? Wón mějesche mjela kublow — t. r. jeho wutroba wiřasche na tych kublach. W tym běsche se řwětom řwjasany, duř dyrbjesche wopor pšchinjesč. Ğewaf by řo jemu pšchezo řařo po řwęcze řtřstalo, po řpodobnořčach, kiž jemu bohatswo řficžesche. S dohom dyrbjesche pruha řa mlodźenza byč, hacž běsche jemu njebjeske kraleřtwo woprawdže řlowna wěz. Wón w nej njewobřta. Žadanje: khudn byč řa tón řwět, řo by bohaty byl řa tamn, běsche jemu pšche wyřoře.

To njetřebaja pšchezo pjenjesn a kublo byč, komuř řo wotřeknjemy, řo bychmy Jesuřowi wuczomniřn byli. Ğusto wiřaf je mamon. Ale hdyř pjenjesn njeřbu, je řnano cžesčelakomnořč, řadosčiwosč, řebicžnosč, sčtož nař wot Boha precž cžehnje — řlabosč ma kóřdn, na kotreřž jeho wutroba wiřn, a hdyř dyrbi řo řam řapřecz, je řrudn. Teho dla je tať mjela polořcžneho řchesčřžianřtwa mjes nami: wutroba je dželena. Wěru a jeje trosčt drje řebi wutroba řada. Ale hdyř řo wopor řada, řhroblosč wěrn njedořaha. Rať pola nař řteji? „Jene je nusne.“ Wyřche wiřeho dyrbi nam tón řbóřnik řtejecž, potom mamn to jene, sčtož je nusne t našej řbóřnosčř. Ğamjeř.

Bože řohnowanje.

Wyřoki řastojnił, kotřnž mějesche mjela pjenjes řariadowacž, poča řo t pjenjeřnmi řpekulacijemi řabjeracž, řhubi tyřazy a běsche njeřpawny dosč, řo t řuřm řapitalom řwoje njedostatki řnywařche. Tola teř jow mějesche wón njeřbože, a jako bē hiřčezje podarmo pořpřtował, řebi něraf t nusn wupomřacž, bu jeho jebanřtwo wotřręte. Teho řwóřba njemějesche řaneho řesdacž, řo řo domjaze wudawki hiřom dawno se řamoženjom druhich ludži placzachu, a potřechi ju teho dla njeřbože cžim řalostniřcho. Derje běsche, řo jeho mandželska tořamo řařneje řmjercze dla njedocžaka; ale jeho njeřbořownej džesčř dyrbjesčtej widžecž, řať polizija jejeju nana do řastwa wotwjedže, kotřnž bē pšches řwoje hręchi mnohich wo jich řamoženje pšchinjeřł. Młbđřcha džowka, lubořna njewjeřta, dořimi tu řluboku holořč, řo jejn řlubjenn, měřto teho řo budžřsche řwoju wulřn řrudženu njewjeřtu trosčtował, ju bjeswutrobnje wopuřčezř. Ğodobne dyrbjesčtej wobej řotřje se řtrony něhduřchich nanowych pšhecželow nařhonicž, kotřřž bęchu řa cžaf řboža jeho hóřtny dom huřto wopřtowałi, něřto pať tymaj radn a pomořn potřebnymaj holořčtomaj řane řlowo dželbracž njepřchejachu.

Ale Bóh jej njewopuřčezř. Doleřž řohnowanje řemřteho nana, tónle řjany namřewł džesčza, njewobředžesčtej, dha njebjeski Wóczez wopuřčezenej do řwojeho wořebiteho pšcheporučženřtwa pšchija. Ğorjo, t nanowym hręchom řimaj napolořene, řluřesche řimaj řa pořohnowane domapřtanje; wonej wuřnjeschtej řo modlicž a dželacž. W řuřm řraju, hdyřž řpřtashčtej, řebi exřstenczu řalořicž, řbudži řimaj tón řujes řwěrných pšhecželow, kotřřž teř, jako jeju řrudnu podawřřnu řhonicu, jej njewopuřčezřchu. Wobej, něhdy we wořebnej njecžinitosčř řiweř, řhoniřčtej něřto řnutřkowne řpokojenje, kotreřž kóřdemu a wořebje řranjenej duřhi dželo wobradžuje. Starřcha řotra namafa w bęhu cžaf řa pořohnowane a rořřchęřjene dželaniřčezř, a wopuřčezena njewjeřta řawda po řetach řwoju řulu nadobnemu muřej, kotrehořž řarakter jej řrajaze řbože

řarucži, řařteř w řjenocženřtwe t něhduřchim řlubjenn řenje namafa njebudžřsche, dořelž bychu řo jeho řubjene řamownosčezje teř bjes horjesčeho njeřboža pořdžřřcho w mandželřtwe pořařowafe.

Řan a džezři njeřbu dželicž. Wóh starřchich hręchi domapřta nad jich džezřimi, tole bibliřte řlowo wobřhowa řwoju wěrnosč. Ale tón řujes móže pořlecze do řohnowanja pšchewobrocžicž; pšchetoř „hdyřž je hręch řo možn řčřinił, tam je hnada hiřčezje možniřcha.“ (Řomřř. 5, 20.)

F.

Póř řa mnu!

(Matth. 19, 21.)

Ğlób: Jesuř moja nadžija —.

Jesuř wola: řa mnu póř!
řařlyřch jeho řlób, o duřha;
Wopuřčez wiřcho, wřmi řchřřit řwóř.
řslęduj řa nim, řař řo řluřha;
řeno wón puč t njeřbu je,
řbóřn tón, kiž řa nim džę.

Duř řlędž řa nim, řchesčzano,
Řiř cze taťle lubje pořřn;
řeho pučza njeřoi řo,
řy-li řpřóřn, wón cze nořřn;
ř cžernjom tebi róže řtu,
Wostanjesč pšchi řbóřniku.

řa nim řlęduj we wěřje,
Řjedaj řej tu řronu rubicž;
ř njeje řhřřta prawdosč řczę,
Řať mořł we nej řbóřnosč řhubicž?
řnada wěřje wotanka
řunu wrota řalema.

řa nim řrocž we lubosčř,
Wón budž duřche horza řadosč;
Wo ničřo njech njeřodži,
řbóřnik budž jej trosčt a radosč;
Měr, kiž řwět dacž njemóže,
Dawa Jesuř wutrobje.

řa nim džę teř we horju,
Řjesřorž, hdyř řo njeřio mřócžř;
Wón, twóř wodžet t řiwjenju,
řunu řbóřne cžaf řwócžř
řam, hdyřž palmn njebjeske
Řhłóđki řčzelu na tebję!

K. A. Fiedleř.

Dobřcze cžicheje myřle.

W něhdyřach bydlesčtaj dwaj buraj, kotreřuř dworaj runje řnapřchecž řebi leřesčtaj. Wonař běřčtaj w přjedawřřim cžaf řo dobre řuřbodřtvo džęřčaloj, ale řař řo to tať huřto řtawa, cžert běřche njeřjad mjese wořřł, a t wutrobneho pšhecželřtwa bē jere njepřchecželřtvo nastalo, kotreř řo wot jeneho se wřchej řidu po-hóřřchowařche, wot drugeho pať t cžichim řdychowanjom njeřesche.

řene ranje jedyn t njeju — kotřn, to cžitař bórřn přtnje — wotno wotewri a řhladowařche, tať prawje řradn we řwojim Wóřn, t njebjęam horje. Duř řtejesche řuřbod hiřom łobřka řař řajnił, kotřnž je řo na cžalanřu řtupil a jeno na prawy wofomił řafa, řo by bjesřtrachocžiwęj džiwijnje derje řamęřjenn wuřřel do wutrobny póřłaf.

„Ssuřodže“, wón řem wołařche, „dženřa w noży bē řo wařch kón wottorhnył a po puczu wotřal bēžesche. řa jeho popadžech a do čařacžneje hródbže domjedžech. řam řebi po njeřo džicže. ř wottorhnye-li řo hiřcheže rař, řčžinju to runje řařo tař.“ řřchi tym řo wuřmja a pomuřli: „tón wuřřel ředžesche!“

řón druři řhwilku mjelčesche, potom rjekny: „řa po prawym wo tym řeczecž nochžych a řym to teź wařchim wotrocžkam řařař, ale řnano je ľepje, řo to wēřče. řa wčerařwym, jařo bēřcheže wy w mēřče, wařchu řruwu na mojej ľuży nadeřdžech a do wařcheje hródbže wróčžo domjedžech. ř namařam-li ju řařu, řčžinju jo runje tař.“

ř tym wón přhecželnje pořtrowi a řo dó iřtwy nařad řčžeže. řako pař přhed řhēžu řtupi, wuhlada tu řuřoda hižom ře řtruch- ľitwymaj woczomaj a žyľe čerwjeneřo we woblicžu, kotruž jařotařche: „Ssuřodže, wy řčže ľepřchi dnyłi ja. řa mēřče du a wot- wjařam wařcheřo řonja ř čařacžneje hródbže.“

Duž wupřheřtře jemu druři řuku napsřhecžžo a džesche: „řa dže wjedžich, řuřodže, řo wy tař řľe njemēnicže;“ bur řawda řuku, a ř jnym klóčženjom řukow je řtare njepřhecželřtowo morwe a wotřonjene.

„řjedaj řo řkemu přchewinycž, ale přchewin ty to řľe ř dobrym.“ (Řomřk. 12, 21.)

F.

Řhērluřch.

řľoř: řswēčže, řjenje wutwarjennj —.

Řóždy řchescžan řľyřchi řady
řo řraleřtwe řrařnosče,
ř tař řwoje řubľa hnady
řeřuř wřhitřim řlicžuje. —
řdyž pař řľyřcha jeho prořhycž:
řyřbiřch mój řchiz řwēru nořhycž,
řhžesč-li mój byčž — dha wřchař tu
řľalo jemu přchřpadnu.

řubošnje wřchař řlincži tebi:
řójče ře mni, řtyřřniwi!
řjedajř pař rad ľubicž řebi:
řřhes te wrořa čžēřne dži!
ř wjeř'ľom čžřjóda řa nim řnowa,
řdyž řo řosianna woľa;
řola řadyn do řmjercže
řřchemodžecž joh' njesečže.

řeřuřej řo řwēru dodacž,
řeno dořelž řeřuř je,
ř jom' wolu žyľe poddacž,
řerjazy tu řamože.
řacž by mēľ řo wřcheřo řľekacž,
ř jom' dyrbjal wřchón řrořchř čžekacž,
řswērnj hinař njepřaji:
řola budu přchi tebi!

řswoje dla, o řnježe, jeno
řny ty hódny ľubořče;
řeno řwoje řwjate mjeno
řnicži moje řtyřřanje.
řawutľitej čžēľo, duřcha,
řhyřche wřchoh' čže waži duřcha.
řchtož teź řhubju na řemi.
řēpje nam'řam we tebi. —

řurij řrósřa.

Čžescž nana a macžer.

řař řēřa řoža přchřřařnja, řiz je nam řchescžřjanam dařa. řola wobkedžbowachu ju teź něřotre pōhanřke ľudy w řařtařřkim čžadžu hacž runjež řoha njēřnajachu a jeho řľowo njemēřachu. řēřchřto wot řožehow podomnřtwa bēřche jim řawořřalo: řoži řakoň bēřche jim do wutrobj řařřřamj.

řiagorař, řrjekřři muž, řodžennj na řupje řřhoduřu, mēřesche řřjoch řynow, kotruřž we wřchelařich čžēľnyř wuřchřřnosčach řwu- čžowasche. ř dyrbi řo řpomnicž, řo junu dořyřř, ľawrinowj wēnz, přchi řich olymptřřch řrařch dořřa. řařke olymptřřke řry wobřřa- wachu pař w tym, řo pēřchi wo wjetu bēřachu, abo na řonjach řēřchachu, a we wřchellim řřařanju, mjetanju, w řam a řam bēdženju jedyn druřehow přchemóž a přchetrjehicž pŕřachu. (1. Řor. 9, 24—27.)

ř tajřichľe wuřchřřnosčach bē řary řiagorař řwojich řynow řořwucžowal a bēchu řo tař wudořonjeli, řo wřchřřř tyřo na jnym dnju řřonu dořyřčža, ľawřřenzowe wēnzj, dořřachu. řo pař bē naj- wŕřchřřa čžesčž, kotruž móžesche dořyřwař pola řaryřch řrjekow do- řřacž, a pŕřchēřche niž jeno jeho řameřo, ale teź jeho přhecželow, jeho mēřřo a žyľu řrařinu, w řotrežž byďľesche.

řako bēchu něřřo čži řřjwoje tajřke wēnzj dořřali, řľadžechu je na řchēdžřtww řľowu řwojehow řareřow nana, řo by řa čžesčž jeho byľa, pořbēhnyřchu jeho na řwoje řamjenja a nořchachu jeho tař přhed ľudom wokoľo, řo by jeho žyľa řhromadžřřna wřdžala. řřchřřř přchřwŕřřachu řiagorařej, řiz ma řajřich džakownyřch řynow, a řhwalachu jeho a džachu: řiagorařo, ty njemóžesč žanu wjetřřchu čžesčž wjazy dořřacž na řemi; řchřřž je řajřku čžesčž žnjal, řaž ty, móže ř wjeřēľom wumřřecž.

řař čžřnjachu pōhanřke džēcži! ř, řo bychu řchescžřjanřke w čžesčženju řařřchēju řo wot niř přchetrjehicž njedale. — Čžesčž nana a macžer ře řřřřřom. řir. 3, 9.

řžecžo jateřo.

(řřoncženje.)

„čžecže, řo byřmny ju řř wam puřchčžřli?“ pŕřchēřche řo wobkedžbowat, řiz bē dořal řa nimaj řchōľ.

řawořřřny přchřřny woczř ř řukomaj a čžiche „řaj“ wuřuny řo ře řčžehnjeneju řubow. řařřřownřř wotewri čžēřke duřje a puřchčži holecžo nuts. řařny wobřřimajřche ře řeřpřnanymaj řukomaj řwoju džowku, tař řo přchi tym jeho řuta řchčžercžachu.

„řanko!“ — „řanka!“ — řlincžesche řu w čžēľnyřm jařřwje. řotom bē doľřo řľyřchecž jenož čžichř řľacž. řřoncžnje pořbēže jaty řľowu řwojeje džowczřczřři, řotrejež řřane řudžerje na jeho wutrobju padachu; o řař řřařřnjne řchčžercžachu přchi tym jeho řřecžajř! — a hľadařche jej do woczř. řhwilku řdařche řo njewēřřny byčž, potom ju wokořřchi a naľłoni řľowu pod jeje waznym ľubořčžepoľnym pohľadnjemj.

„řanka, čžehow dla řy řem přchřřchřla?“

„čžžych wař wřdžecž, nanko, a řľowa džēřčža wotpoczowasche na wutrobje jateřo.“

„řař je čži móžno byľo, řo řy řem přchřřchřla? řjedžřwaj, řanka, na řchřřpot, přchetož řam řawřeraja — pořdžřřchō přchřřndžerja řařo a puřchčža čže won. — řař řy řem přchřřchřla?“

„řēřchi“.

„řař dalořo?“

„řaj, nanko!“

řicžo njebēřche řľyřchecž, jenož řchčžercženje řřecžajřow, dořelž jaty řwoje džēcžo řrucžřřchō ř wutrobje přchřřkōži.

„řař řy wopuřchčžřla — řanka — řwoju macžerřku?“

čžřřche a bojařnje wupřaji řo pŕřchēřnje a řana wotmoľwa

ko njewosjiewi. Boľny wustofcze hladafche Sawfchtyn holeczy do woczow, dzěsczowej hubje tšchepotafchtej.

„Bowjes mi — spěchnje!“

„Wumrjela je, nanko!“

Straschnje sažalosčza jaty a jeho hłowa padže na klin dzěscza. Wón plakafche dolho, i hłobom a móznje. — Saftwownik a wobkedžbowar, kotrajž běšchtaj tónle podawf psches dzěru w durjach widžaloj, myšleschtaj, so hyscže nicžo taf bološne nještaj widžaloj. Ganka pytafche nana směrowacž, hacž móz jeho bolofcže jemu šynofcž wfa a šjawne jeho žalofczenje do cžicheho mjelczenja pšcheńdže.

„Ganka, hdy je wona wumrjela? Wboha žona! Wbohe dzěcžo!“

„Ach, hižom je to dolho — wjele, wjele njedžel“, wotmolwi dzěcžo. „Prajefche mi, so bych k wam došchła a waš směrnjowala!“

„O Božo, to je hróšne! — Wona je mi wodała!“

„Dež je mi prajila, so bych so ja waš modliła a wam rjekła, so bychcže, hdyž budžecže sažo na šwobodže, štajnje hódny a dobry cžłowjek był, so bychcže k njej pšchichol do njebieš.“

„Do njebieš! Sa do njebieš!“ šdychowafche jaty a padže i nowa do bjesdna sadwělowanja.

Džěcžo pak bě kaž jeho šafitazy jandžel; něžne jeho špomnjenje pšchijwedže jeho wutrobu k rošlacžu, šchtož jaštwo a puta cžimicž nješamožachu. Běšche dotal šatwjerdnjeny; lubofcž jeho dzowcžizy pak rošhrě łobowu šforu jeho wutrobny, pšchijwedže to, šchtož bě w njej dobre šafhowane, na šwětlo a roššwětli se šwojim šlónčnym pošměwkom jeho cžěmne jaštwo. Dolho měšefche hłowu w klinje šwojeho rjaneho, cžicheho dzěscza položenu, a ničtó so nješwaži, jimaj šadžewacž. Wobkedžbowar a jaštwownik pšchedšodžowafchtaj so po šawrjenej šhóbbje tam a šem.

„Nanko“, hdyž waš cžafš wotběhnje, poštaram so ja waš prajefche holecžka.

Sawfchtyn pošběže hłowu a wobrocži wocži i placžom cžerwjenej na dzěcžo.

„Macžetka je mje taf napominała.“

„Bože žohnowanje budž i tobu, ty jandželo! Šaj, ty šafitafch šwojeho hubjeneho nana.“

„Šaj, chžu waš šafitacž, nanko!“

Wobkedžbowar pošafchłowa, jaštwownik pšchirěcžowafche jatemu šamemu, so by šwoje pošnucže šatajil.

„Šnadž by nětko won hicž mohła!“ mumlešche jaštwownik do Sawfchtynoweje komorki.

„Ganka, nětko móžefch woteńcž. Pšchindžefch pak sažo, lube dzěcžo?“

„Nješmēm tu wofstacž?“

„Ně, mój drohušchto; ale pšchindžefch sažo ke mni.“

Něžnje wuwjedžechu Ganku i cžěmneje komorki. Wona plakafche cžifche a pošojnje, a wobkedžbowar wfa ju do šwojeho wobhydlenja.

Tu cžafafche pšchecželny šary knjes.

„Aj, tu je ta mała cžěfařka, kotruž pytam“, praji radoštnje.

„Šnajecže to dzěcžo?“ prafšefche so wobkedžbowar.

„Šo prawym — niz, jenož taf běžnje wot wofhladanja. Ale moja dzowka, kotraž je ju i drohi domoj pšchijwedła, a runje šebi wotmyšliła, so budže jeje šafitařka, njeda mi mēra. Šdhyž pak bě to dzěcžo wczera wjecžor wot naš cžeklo a so wjazy njewrócžilo, prošefche mje Šofefina jara, so bych holecžku wupytał — a — ty luby Božo, šchto nječini nan, hdyž ma jenicžku dzowku, tutej dzowcy k woli! — cžim bóle, hdyž so wo to jedna, so bych jeje dobrocžerštwu pošpjerál. Pšchifšchedschi šem do mēšta, šym so tu

a tam ša njej prafšaf, doniž je so mi šlónčnje šefbožilo, jej pošblědže pšchicž hacž šem. Šaž šym runje šhonil, knježe wobkedžbowarjo, chžyšche ta holecžka tudy šwojeho šajateho nana wopytacž, kotrehož šhoštanje so bóřny šlónčži. Chže-li tón muž šwēru dzělacž, móžu jemu na šwojim kuble dzěla došcž poškicžicž. Nō, holecžka, chžefch se mnu hicž?“ prafšefche so dobry knjes Borowšti, holecžecžu wlošny hladžo, a pšchifštaji potom šobuželnje: „Wbohe dzěcžo!“

* * *

Dwē mili wot Š . . . , na kuble knjesa Borowškeho, šteji rjany domik, w kotrymž pilny muž pšchebnwa je šwojej dzowcžizy. Ganka dopjelnja napominanja šemrjeteje macžerje. Štara so ša nana, a wón so štara, w najlěpšim šmyšle teho šłowa, šam ša šebje. — Łudžo šebi jeho waža a Bóh jemu woda.

Wšhelake i bliska a i daloka.

— Šjana kniha ša šobuštawy našcheho knihowneho towarštwja je so cžifchecžecž šapocžala. Šu dobrocžiwje pišche knjes duchowny Šycheř w Budyšchinje. Wona budže pošwedacž wo 30 lētnej wójnje, wofšebje i džiwanjom na tehdomnišche wobštejnofcže w Ššerbach.

— Nowotwar šchule w Šchcženzy je došonjany a so w bližšim cžafu do trjebanja wofnje. Šwar so šwjatocžnje pošwjecži a šmēja šchulške dzěcži pošdla mały šchulški šwjedžen. Šwar placži něhdže 8000 hriwnow a je wyšchnofcž k twarej 6100 hriwnow pšchidała. Šwar ležefche w rukomaj knjesa twarškeho mišchtra Šurka we Wulkich Šdžarach.

— Špišanje bibliškeho pučnika na lēto 1905 je šažo pšchecželniwje knjes šarař Matek w Šucžinje na so wšaf.

— Šrynžefka Šuiša-Šoburgška, kotraž běšche w hojeřni ša duchafhorny w Šłocže pola Draždžan, měšefche šwiř i knješom Šattafšchom, i kotrymž běšche so w Šwiftrifškej šejnała. Tónle šwiř běšche w šwojim cžafu k temu wjedł, so běšche šwojeho mandželškeho wopušchecžila. Ščarjo ju ša duchafhoru wobhladachu a ju do hojeřnje poššlachu. Šattafšch so ša jejne wufšwobodženje prošowafche. Šrynžefka běšche domolnofcž doštała, w Šalštrowškich kupjelach pšchebnmacž. Wot tam je so wotwjedła a najšterje w Šchwajcārškej pšchebnwa. Wona chže došofafacž, so wona i žyla duchafhora njeje. Šrynžefka je šotra něhdušchjeje awiftrifškeje šronšrynžefny, nětko hrabinki Šonay.

— Wulke wješele je poš wšchēm němštim kraju pošwjecž šbudžila, so je so němšti šronšrynž i wójwodku Žžiliju Šecklenburgškej šlubil. Še wšchěch štronow pšchifšhadžefa wutrobne šbožwifchecža.

— Wumrjel je w Draždžanach wyšchichi konšiftorialny radžicžel Šchmidt. Wón je nam Ššerbam berje šnath, dofelž běšche něhdže 10 lēt wyšchichi žyřtwifški radžicžel w Budyšchinje.

— Šan Šuchy, Ššerb, w Štróži pola Šatež rodženy, kotryž w Draždžanach se šwērinu wifuje, je so ša škalowškeho dwóřškeho Lieferantu pošmenowál.

— Šuřam so njecha na bitwifšcžu šchlachcžicž. Še wulkej bitwje w Mandžurškej šu šažo pošleželi. Šrijedy hacž njefmēja wjazy wóřka na bitwifšcžu, dobrych wuhladow ša nich njeje.

Dališche dobrowólne dary ša wbohe armenifše šyroty.

Š. Š. i Š. . . . . 7 hr. — np.

Š mjenje wbohich šyrotow wutrobny džaf.

Šólč, redaktor.